

ദുഃഖിതയായ

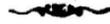
ഭൈമി.

കുട്ടമത്ത് കുന്നിയൂർ കുഞ്ഞികൃഷ്ണകുറുപ്പ്.

ദുഃഖിതയായ

ഭൈമി.

(ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യം.)

ഗ്രന്ഥകർത്താ:—

കുട്ടമത്ത് കുനിയൂർ കുഞ്ഞികൃഷ്ണകുറുപ്പ്.

1-ാം പതിപ്പ്—കോപ്പി 500.

1930.

കോഴിക്കോട്:

കെ. ആർ. ബ്രദർസ് അച്ചുകൂടം.

പകർപ്പവകാശം സ്വായത്തം.

വില മൂന്നു.]

Price 3 As.

ഉടമസ്ഥന്റെ മുദ്രയില്ലാത്ത പുസ്തകം വ്യാജമുദ്രിതമാകുന്നു.

അവതാരിക.

മഹാഭാരതപ്രാകൃതമായ 'നളോപാഖ്യാനം' അനേകം സംസ്കൃതകവികളുടെ മനോധർമ്മത്തിനു വിഷയമായിട്ടു ഒരു പാവനകഥയാണ്. കലിനാരനക്ഷമമായ ഈ കഥ കേരളകവികളേയും സവിശേഷം ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. കിളിപ്പാട്ട്, തുള്ളൽ, ആട്ടക്കഥ, ചമ്പു, നാടകം ഇത്യാദി രൂപങ്ങളിലായി പ്രസ്തുത കഥാപാത്രമായ പ്രബന്ധങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ ധാരാളമായി ഉണ്ടായി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും, ഈ കഥയെ പ്രകാരാത്തരേണ കഥനചെയ്യുന്നതു ദുർലഭമാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ തരമില്ല. പ്രത്യുതപ്രതിഭാശാലികളായ കവികൾക്ക് മനോജ്ഞമായ ഏതു വസ്തുവിനേയും നൃത്തനരീതിയിൽ വർണ്ണിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ളതു സഹൃദയസമ്മതമായ ഒരു വാസ്തവമാണ്. ഈ തത്വത്തിന് ഒരുത്തമദൃഷ്ടാന്തമെന്നപോലേയാണ് പ്രസിദ്ധകവിയായ ശ്രീമാൻ കുട്ടമത്തു കുന്നിയൂർ, കഞ്ഞികൃഷ്ണകുറുപ്പവർകളുടെ "ദുഃഖിതയായ ഭൈമി" എന്ന ഈ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന്റെ ആവിർഭാവം.

കഞ്ഞികൃഷ്ണകുറുപ്പവർകളുടെ അസാധാരണമായ കവികർമ്മകൗശലംകേരളീയർക്ക് ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ സുപരിചിതമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാഭിമാനികളുടെ നിർവ്വൃജമായ അഭിനന്ദനത്തേ എന്നെന്നും അർഹിക്കുന്ന ഒരുത്തരുകവിയാണ് കുറുപ്പവർകൾ. കേരളകവിലോകത്തിൽ സുഗൃഹരീതനാമാവായ ഈ കവിയുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളേക്കുറിച്ച് ഇവിടെ ഇതിലധികം പ്രസംഗിക്കേണ്ടുന്നതുവ

ശ്യാമുണ്ടെന്നുതാനുന്നില്ല. എന്നാൽ പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിൽ സൂചനയായി പ്രകാശിക്കുന്ന ചില ചാരതാതിശയങ്ങളേയെങ്കിലും യഥാർത്ഥി ഉപപാദിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരം ഈ അവസാനത്തിൽ എനിക്കുണ്ടെന്നു കരുതി ഞാൻ ആ ഭാഗത്തേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു. ഈ ലഘുകാവ്യം നളചരിതപരമായ ഒരു കൃതിയാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ നളചരിതത്തിന്റെ സമഗ്രമായ കൊച്ചാനം ഇതിൽ സംഗ്രഹിക്കാൻ കവി ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല. ആ കഥയുടെ പ്രധാനമായ ഒരു അവയവത്തോടുമേ കവി ദർശിക്കുന്നുള്ളു. എങ്കിലും കവിയുടെ പ്രതിഭാപ്രദീപം ആ അവയവത്തെ ഉജ്ജ്വലമാക്കുന്നുതാടു കൂടി അതിന്റെ പ്രഭു കഥയുടെ മറ്റു ചില അംഗങ്ങളിലും വ്യാപിക്കുകയും, തന്നലം നാം അതിനേ അദ്ദേഹുചരമായ ഒരു രൂപത്തിൽ കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. ചേദിരാജധാനിയിൽ എത്തിയതിനുശേഷം ഒരു ദിവസം തന്റെ ദാരുണമായ അത്യാഹിതത്തെ കാത്ത് ഓടിക്കുന്ന ഭൈരിയെയാണ് നാം ഈ കാവ്യത്തിൽ കാണുന്നത്. ഒന്നാമതായി, ദമയന്തി, തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നളവിഷയകമായ അനുരാഗം അകരിച്ച മുതൽ സ്വയംവരം കഴിയുന്നതുവരെയുള്ള ആത്മചരിത്ര പ്രധാന സരഭവങ്ങളെല്ലാം ഓരോന്നായി അനുസ്മരിക്കുന്നു. തദനന്തരം അലൗകികമായ ആ ദാമ്പത്യജീവിതത്തെയും, പിന്നീടുണ്ടായ ആചതുര്യങ്ങളേയും യഥാക്രമം കാത്ത് ഒടുക്കം മാതാപിതാക്കന്മാരോടും, പുത്രന്മാരോടും, സദ്വ്യാപരിയായി തന്റെ പ്രാണപ്രിയനെയും കാണാതെ അത്യഗ്രഹത്തിൽ സൈരശ്രീയായി ചാലിക്കാൻ ഇടവന്ന തന്റെ ദൈവഗ്യാതിരകത്തെയും ആലോചിച്ച് മോഹാപസ്യപ്പെട്ടു വീഴ്

കയും അല്പസമയം കഴിഞ്ഞ് ബോധം വന്നപ്പോൾ തന്റെ അരികു ഭീരുമൃതനായ സുഭദ്രയെ കണ്ടു കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് ഈ കാവ്യത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവസ്തുവിന്റെ സാരം.

'നളോപാഖ്യാന'ത്തിൽ ദമയന്തി ഇപ്രകാരം വിലപിച്ചതായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ട് പ്രസ്തുത കാവ്യത്തിലെ ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ ബീജം കവികളിതമാണെന്നു വരുന്നു. മൂലകഥയിലെ സന്ദർഭങ്ങളുടേ യഥാർത്ഥ ഭേദപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ സംസ്കൃതമഹാകവിക്കൾ ധാരാളമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. രസത്തെ സമഞ്ജസമായും, സ്വാഭാവികമായും പോഷിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമാകുന്നേടത്തോളം ഈ വൃതിയാനം സ്വീകാര്യമാഗ്രഹമാണെന്നാണ് ചില ചിരന്തനാലങ്കാരികന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. 'വക്ത്രോക്തി ജീവിത'കാരനായ കന്തകൻ ഈ അഭിപ്രായത്തെ സമർത്ഥിക്കുന്നുമുണ്ട്. കന്തകൻ ഈ വൃതിയാനത്തിന് പ്രകരണവക്ത്രയെന്നാണ് നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഏതായാലും, കഥാവസ്തുസംബന്ധമായി കവി സ്വീകരിച്ച ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം സമീചിതമാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. ഇപ്രകാരം തന്നെ വേദം ചില സന്ദർഭങ്ങളും കവി ആശാസ്ത്രമാകുംവിധം ഭേദപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം കഥാവസ്തുവിന് ഒരുപ്രകാരത്തിൽ നവ്യത്വം സിദ്ധിക്കുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ ശേഷമുള്ള ചരിത്രാംശങ്ങളിലെല്ലാം കവി പുരാതനകഥയേത്തന്നെയാണ് അനുസരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് മറ്റൊരുപ്രകാരത്തിൽ കഥാവസ്തു ഇതിഹാസസാപജീവിയായെന്നു വന്നു. ഇപ്ര

കാരം ഉഭയാത്മകമായ കഥാവസ്തുവാണ് ഈ കാവ്യത്തിന്റെ ശോഭാതിരയത്തിന് കാരണഭൂതമായ പ്രധാന ഗുണങ്ങളിൽ ഒന്ന്.

ഇനി ദയമന്തിയുടെ വിലാപത്തിലുള്ള ഔചിത്ര്യത്തെ പരിശോധിക്കാം. നളൻ കാട്ടിൽ വിടുപോയമുതൽ ചേദിരാജ്യത്തിൽ എത്തുന്നതുവരെ ദയമന്തി അനുഭവിച്ച കഷ്ടപ്പാടുകളുടെ പരിമാണം ഉൾക്കാതീതമാണ്. അവളുടെ ചരിത്രത്തിലെ എത്രയും ദയനീയമായ ഒരു ഘട്ടമാണ് ഈ കാലം. എന്നാൽ ഈ കാലത്തിൽ അവൾക്ക് അവളുടെ നിർഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയോ അവസരമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അപ്പോൾ അവളുടെ മനസ്സ് ദുഃഖസഞ്ചയത്തിന്റെ താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചപ്പോലെ എത്രയും പരതന്ത്രമായ കരവസ്ഥയിൽപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. രാജഗൃഹത്തിൽ പുത്തിചേന്ദുപ്പാൾ പ്രാണനും ഒരുവിധം സമാധാനമായി; തന്നിമിത്തം മനസ്സിനും അല്പം സ്വാസ്ഥ്യം ലഭിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അവളുടെ അധഃപതനത്തിന്റെ ഭയാനകരൂപത്തെ അവൾക്ക് ഒന്നാസകലം നോക്കുവാനുള്ള ധൈര്യവും സൗകര്യവും ഉണ്ടായത്. പിന്നെ രോദനം സ്ത്രീസഹജമായ ഒരു മാർഗ്ഗമാണ്. പരിവകപമനസ്സുസ്സാരം സിദ്ധിച്ചനായികമാരിൽപോലും, സ്ത്രീത്വഗുണകമായ ഈ വികാരപ്രകടനം ഉചിതഘട്ടങ്ങളിൽ പ്രകൃതിസുന്ദരമായിട്ടു പരിലസിക്കുവേണ്ടി - നേരേ മറിച്ച് പുഷ്പലമായ് കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടും ഒരു സ്ത്രീ ഈ മാർഗ്ഗത്തിനു വരും വദയാകാതിരുന്നാൽ അത് പ്രകൃതിവിരുദ്ധവും വിലക്ഷണ

വും ആയ ഒരുവസ്തുവായി പരിണമിക്കും. സൈന്യാധിപതി രാജധാനിയിൽ പാർക്കുന്നവളും താനും തമ്മിലുള്ള ആത്മീയ ബന്ധം ആ രാജമാതാവ് ആദ്യമായിതന്നെ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, രാജമാതാവിന്റേയും മറുപടി വാങ്ങിയപ്പോൾ സഹതാപത്താൽ ദമയന്തിയുടെ ദുഃഖം കൂടി ശിഥിലീഭവിക്കുമായിരുന്നു:— പക്ഷെ സംഗതിവശാൽ അതിനും ഇടവന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് രാജധാനിയിൽ ശ്രദ്ധയോടെ ഒരു സ്ഥലത്ത് ഒരു ദിവസം ഒരു കൽത്തറയും ചാരിയിരുന്ന് കൈത്തലത്താൽ കപ്പോലവും താങ്ങി തന്റെ പ്രാണനോടു തന്നെ ആവലാതികൾ പറഞ്ഞും കൊണ്ടു നിശ്ശബ്ദമായി വിലപിക്കുന്ന ദമയന്തിയുടെ ആ ബാഹ്യപ്രകൃതിയേയും അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു ബഹിർഗ്ഗമിക്കുന്ന ചിന്താപരമ്പരകളേയും ഈ കാവ്യരൂപത്തിൽ ചിത്രണം ചെയ്ത് സർവ്വമാ സമുചിതവും നിസർഗ്ഗമധുരവുമായിരിക്കുന്നു.

ഈ കാവ്യത്തിലെ അംഗീയായരസഭാവകരണമല്ല; ശ്ലാശാത്തിന്റെ ഒരുവന്തരവിഭാഗമായ പ്രവാസവിപ്രലംഭംകൂടി കരുണരസത്തെ പോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇതിൽ സ്ഥായിയായിതന്നെ ഉണ്ട്. ഈ ഉഭയരസങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യം നിമിത്തം ഇതിലെ പ്രധാനരസം കരുണവിപ്രലംഭമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. “ഔന്നരന്യതരസ്തിൻ ഗതവതിലോകാന്തരം പുനർദ്വൈവിമനായതൈദൈകസ്യ ദാ കരുണവിപ്രലംഭഃ” എന്ന നിർവ്വചനം പ്രകൃതത്തിൽ അനുക്രമവുമാണ്.

“കൊണ്ടൽഭവണിയാൾ ചൊന്ന വാക്കുകൾ” എന്നു തുടങ്ങുന്ന തിരുവാതിരപ്പാട്ടിലുള്ള സംഗീതരസം കരുണ

രസദ്രോതകമാണെന്ന് അതു പാടിക്കേട്ടിട്ടുള്ള അനുഭവ രസികന്മാരെല്ലാം സമ്മതിക്കും. അതുകൊണ്ട് സ്വഗ്രന്ഥ രചനാവിഷയത്തിൽ കവി സ്വീകരിച്ച വൃത്തവും ഒട്ടും അസ്ഥാനത്തിലല്ലെന്നു പറയാം.

“പണ്ഡിത കവയഃ കവയഃ” എന്ന അഭിപ്രായപര്യായത്തെ ഈ ലഘുകാവ്യത്തിലെ ഓരോ വാക്യവും അനുപദം സഹായമാക്കുന്നുണ്ട്; അത്രേതോളം സഹായമാറ്റാത്തതാണ് ഇതിലെ കവിതാസാരസ്യമെന്നു നിർണ്ണയിക്കാം. ഉദാഹരണത്തിനായി ചില ഭാഗങ്ങളെയെങ്കിലും ഇവിടെ ഉപന്യസിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ദമയന്തി നളന്റെ ഐശ്വര്യപ്രതാപാദികളെ സ്തുരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ആ പുരുഷോത്തമനെ കുറിച്ചുള്ള സൗന്ദര്യസ്മരണയിൽ അവളുടെ മനസ്സ് ഒട്ടധികനേരം വ്യപൃതമായിപ്പോകുന്നുണ്ട്: ഇതരഗുണങ്ങളേ അപേക്ഷിച്ചു നളന്റെ സൗഭാഗ്യത്തിന്നു ദമയന്തിയികൽനിന്നു ലഭിച്ച ഈ ആദരാധികൃതിലുള്ള ഒഴുപ്പിപ്പം സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

തൻതിരുമനിത്തകവണ്ണത്തിൻ
പന്തിയിൽ നിന്താമെന്നോർത്തല്ലാ
പൊൻതരിവള താലിമാലകൾ
എൻതടിക്കുത്താൻ ചാത്തിവന്നു.

ഇപ്രകാരം തുടങ്ങുന്ന ആ സൗന്ദര്യവണ്ണനം ആ പാദപുഡം വ്യംഗ്യമാൽക്കാരഭിതമാണ്. നളംഗലാവ

ണ്യവും ദമയന്തിയുടെ വിനയവും ഈ ഭാഗത്തിൽനിന്നു നല്ലവണ്ണം പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്.

കാന്തനുണ്ടായോരാപൽക്കാലമാം
ധ്യാന കർശരാത്രിലോരം
സോദരനായ പുഷ്കരൻപോലും
നീതികാണാതെ തസ്കാനായ്
കള്ളച്ചൂതെന്ന കൊള്ളയാൽ വിത്ത-
മുള്ളതൊക്കയും കൈക്കലാക്കി.

ഇവിടെ കാണപ്പെടുന്ന രൂപകത്തിന്റെ രസമിത്യാവും തദുത്ഥാപിതമായ കാവ്യലീംഗത്തിന്റേയും, അപഹ്ലിയിടേയും, രാമണീയകവ്യം എല്ലാംകൂടി ഈ അലങ്കാരരൂപ സംസ്കൃഷ്ടിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന ആസ്വാദ്യാതിശയം സഹൃദയൈകവേദ്യമാണ്. സർവ്വസ്വവും അപഹരിച്ച് ദമ്പതിമാരെ രാജ്യഭ്രഷ്ടരാക്കിയ പുഷ്കരനെപ്പോലും അപരാധിയായി കരുതാത്ത ദമയന്തി ഉറങ്ങുവാൻ കാട്ടിൽ പരിത്യജിച്ചുപോയ പ്രാണേശകൽ ദോഷലേശമെങ്കിലും കാണുമോ? ഭർത്താവുചെയ്ത അപരാധത്തെ അവർ തക്കൽ തന്നെ ആരോപിക്കുന്നത് നോക്കുക.

ഗാഢസുപ്തിയാം രാക്ഷസിയപ്പോൾ
മൂഢയാമെന്നെത്താൽപിച്ചയ്ക്കോ
അർദ്ധനഗ്നയായ് ചെയ്ത മാത്രമ-
ല്ലർദ്ധജീവയുമാക്കിപ്പോയാൻ.

കാട്ടിൽവെച്ച് തനിക്കു നേരിട്ട എല്ലാ അനിഷ്ടങ്ങളുടേയും ഏകനിദാനം ആ നിദയാണെന്നുള്ള ബോധം വന്നപ്പോൾ, ദമയന്തി ചെയ്ത ഈ ആത്മമാപാലംഭേതിലെ ചമൽക്കാരം എത്ര ആലോചനാമൃതമായിരിക്കുന്നു!

ചാരിത്രലോസനത്തിന്നൊരുവെട്ട് ആ വേടനെ
പോലും ദമയന്തി പരജമായി നോക്കുന്നില്ല.

പാമരനായുഃവടൻ കാരന്റെ

കോമരമായതാശ്ച യുഃമാ?

അവന്റെ ചാപലത്തെ ഇപ്രകാരത്തിലും മറ്റും
അവർ സൂക്ഷിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. എന്നു മാത്രമല്ല അവർ
ബുദ്ധിപൂർവ്വം അവനെ ശപിച്ചിട്ടുണ്ടില്ല. നോക്കുക!

വെണ്ണനെയുഃപാലെന്നുള്ളുകുപോൾ

വെണ്ണീറായ്കണ്ടേൻ 'വേടനെ ഞാൻ

വാക്കുകൊണ്ടാകട്ടെ മനസ്സുകൊണ്ടാകട്ടെ അവർ
ആ വേടനെ ശപിക്കാതെ തന്നെ അച്ഛൻ ഭസ്മമായിപ്പോ
യെന്നു പറയുന്ന കവി ദമയന്തിയുടെ വിശ്വാതിശായി
യായ ചാരിത്രപ്രഭാവത്തെ അഭിവ്യഞ്ജിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല,
പ്രാണരക്ഷണം ചെയ്ത ഒരുവനെ മനുഷ്യർ നിഗ്രഹിച്ചു
വെന്നുള്ള അപരാധം ബാധിക്കാത്തവിധം അവളെ രക്ഷി
ക്കയും ചെയ്യും.

“ആദിവ്യേഷു യയാവദേവ മഹൽകർമ്മലാകപ്രസിദ്ധ
മുചിതം വാ താവദേവോപനിബന്ധനീയം” എന്നുള്ള
“കാവ്യപ്രദീപ”കാരസിദ്ധാന്തത്തെ ഈ ഘട്ടത്തിൽ കവി
അതിലംഘിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കാൻ തരമില്ല.
എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഒന്നാമതായി മഹാ പതിവ്രതയായ
ദമയന്തിയെ ഒരു ദിവ്യനാരിയായിതന്നെ പരിഗണിക്കാം.
രണ്ടാമത്, മൂലകഥയിലെ ശാപദാനസന്ദർഭത്തെ കവി
ഭംഗ്യന്തരേണ പ്രതിപാദിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഏതാ
യാലും ഈ പ്രകരണത്തിലും കവിയുടെ മനോധർമ്മം
സ്പഷ്ടമാണിയാകുവെണം വ്യാപരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ബ്രഹ്മചര്യത്താൽ യോഗി കാണമാ
 ബ്രഹ്മവസ്തുവേ ദമ്പതിമാർ
 ദാമ്പത്യമെന്ന ദർപ്പണം നോക്കി
 ത്താൻപ്രത്യക്ഷമായാസ്വദിപ്പൂ.

ശാർദൂലം ആശ്രമങ്ങളിൽവെച്ച ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നും ആ ആശ്രമധർമ്മങ്ങളെ യഥാവിധി അനുഷ്ഠിച്ചാൽ കൈവലും സുഖമോണെന്നുമുള്ള തത്വം ഇപ്രകാരം ദമയന്തിയുടെ മുഖത്തിൽനിന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ, അതിന്നു പ്രാപ്തിയുണ്ടെന്ന് അറിയാതെ പ്രാപ്തിയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുപോയ അനുരാഗസന്ധിയിൽനിന്നു പ്രാപ്തിയും സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്.

ഭക്തിയോടുകൂടി ഈശ്വരനിർവ്വിഘ്നമായ ഭക്തി, ലോകോത്തരമായ വിനയം, ശത്രുക്കളിൽപോലും ദോഷം കാണാത്ത ചിത്തവിശുദ്ധി ഇത്യാദി ഗുണങ്ങൾ ഒരു സാത്വികീനായികയായ ദമയന്തിക്കുണ്ടെന്നുമാകാതെ ഈ കാവ്യത്തിലെ ഓരോ ഭാഗത്തിൽനിന്നും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്.

പ്രകൃതിഃപരലമായ ഇതിവൃത്തം, അഖണ്ഡമായ രസപെരുഷ്ഠ്യം, രസസ്സാരകമായ വൃത്തം, പ്രബന്ധപരമായ പ്രകാശനത്തിലുള്ള തന്മയത്വം, വ്യംഗ്യപ്രധാനവും അലങ്കാര ഭാസ്യവുമായ ആശയങ്ങൾ, അത്ഭുതകരമായ ചില സുഭാഷിതങ്ങൾ, വിഭജനങ്ങളായ ചില വേദാന്തരഹസ്യങ്ങൾ, കഥയുടെ മറ്റൊരു കഥയായ പദ്യപ്രസാദം ഇത്യാദി ഗുണങ്ങളാൽ സർവ്വാംഗസുന്ദരമായ ഈ

ലഘുകാവ്യം മലയാളഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള വിലാപ കാവ്യങ്ങളിൽ ഒരു നതസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ വിനീതമായ അഭിപ്രായം. സാക്ഷാൽ മൂകാംബികയുടെ കടാക്ഷത്താൽ അനുഗൃഹീതനായ ഈ കവി പുംഗവന്റെ താദ്രശമായ ഈ കൃതിതല്പജത്തെ ഞാൻ സഹൃദയസമക്ഷം നിർഭാനന്ദത്തോടുകൂടി അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തളിപ്പറമ്പ,
23_11_'29. }

പി. കുഞ്ഞിരാമകുറുപ്പ്.
(ബി. എ. എൽ. ടി.)

ഭൂവിതയാ

ഭൈമി.

“കൊണ്ടൽ വേണിയാൾ ചൊന്ന വാക്കുകൾ
കൊണ്ടാടി കേട്ടുളീഭവേൻ”

എന്ന മട്ട്.

കാലദോഷമൊ, കർമ്മദോഷമൊ,
കാമിനിഭൈമിക്കുണ്ടായ്വന്നു.

ആധാരമില്ലാതാധിപുണ്ടവാൾ
ചോദിരാജ്യത്തിൽ ചേർന്നിൽപ്പൂ.

ഏകാന്തം തന്നിലേകാകിനിയാ-
യേകദാ ഭൈമിയെത്തുചെയ്വു!
വീണിഴയുന്ന വേണിയോടും തൻ-
പാണിയാൽ വക്ത്രപത്മം താങ്ങി,
ചാരുകൽത്തറ ചാരികൊണ്ടൊരു-
ചാരിത്രബിംബമായിരിപ്പൂ.

ഉള്ളിലെ ശോകത്തള്ളലാമാഴി
തള്ളുന്നവീചിത്തുള്ളികളായ്
കണ്ണനീർ നീണ്ടകണ്ണിൽ നിന്നയൊ!
തിണ്ണൊരുകുന്നു വിങ്ങി, വിങ്ങി. !!
ചെന്തളിർ ചൂണ്ടിക്കണ്ണനീർചൂടാൽ
വെന്തുപോകുന്നു വ്യാടി, വാടി,!!

താർമ്യമുളളിപ്പോർമുല രണ്ടും
 തീമഴപെയ്യു മുങ്ങിപ്പോമോ,
 “ജീവനൈഷധം ജീവൻനൈഷധൻ
 പാവനനൈഷഃപായെ”ന്നയ്യൊ,
 കാണിനില്ലാതെ ചോദിച്ചീടുമി-
 പ്രാണനോടെത്തൊന്നാണിദ്രേവി,
 ആശ്വാസമില്ലാതാവലാതികൾ
 ആലാപിക്കുന്നു തേങ്ങി, തേങ്ങി.

പ്രാണനാ യെന്നെത്രാണനംചെയ്യാൻ
 വാണീടും ജഗൽപ്രാണദേവ!
 നിർമ്മലൻ നിത്യൻനീതാൻ പുൽകുന്നു
 കർമ്മസാക്ഷിയാം ദേവനേയും.
 ദേവസന്നിഭൻ നൈഷധനെന്റെ
 ജീവനായകൻ തന്നെദൈവം.
 പ്രാണനായെന്നിൽ വാണീടുംനിന്നെ
 കാണിച്ചു തന്നെൻ നാഥനല്ലൊ.

ജീവിതേശനെ ഭാവനം ചെയ്യു
 മേവിനിന്നൊരൻ സന്നിധിയിൽ;
 അന്നനീയല്ലൊ “ഹംസ”രൂപിയായ്
 വന്നു ചൊന്നതും തൽസന്ദേശം.
 ആയതൊക്കെ യെൻപ്രാണവാതമേ!
 തോയരേഖയായ് വെച്ചിതോ നീ.

യാദോ നാഥന്റെ രത്നസമ്പത്തും,
 വീതിഹോത്രന്റെ വൻതേജസ്സും,
 ധർമ്മാജന്റെ ധർമ്മനിഷ്ഠയും
 ധന്യമാമൈന്ദ്ര സാമ്രാജ്യവും,

എൻ പരീക്ഷക്കായെത്രചോദ്യമെൻ-
 മുമ്പിൽ വെച്ചിതെൻ ജീവനാഥൻ.
 ആജനശുദ്ധമാത്മനിഷ്ഠയാൽ
 ആയതേതിലും തോറിലു ഞാൻ
 പ്രാണമാരുത! നീയഞ്ചായ്തീനി-
 പ്രാണിദേഹത്തിൽ നിൽക്കുംപോലെ;
 അഞ്ചുനൈഷധവേഷങ്ങളെന്ന
 വഞ്ചിപ്പാനായി നിന്നപ്പോഴും,
 ദോഷഹീനമെൻചാരിത്രം സാക്ഷാൽ-
 നൈഷധകണ്ഠ നാളത്തിൽ താൻ;
 മുശമെൻപ്രേമ മുത്തുമാലക്കു
 ശുദ്ധമാംസ്ഥാനം നൽകിനിന്നു.

ഇത്രമാത്രമാണെൻ പരീക്ഷയെ-
 നന്ത്രേയോത്തുപോയ് മുശയാം ഞാൻ.
 ഇത്തരമെന്നും ദുഃഖഭൃയിഷ്ടം
 ദുസ്സരംപാപുസ്സുകും താൻ;
 ആജീവനാന്തം മൽപരീക്ഷക്കാ-
 യാദരാൽ നാഥൻ നൽകയാമോ?

ആഗമിച്ചുള്ള ഭോഗമെല്ലാം ഞാൻ
 സ്വാഗതപൂർവ്വം കണ്ണൊണ്ടുതും;
 നായകോച്ഛിഷ്ട മായിട്ടല്ലാതീ-
 യായുണ്ണാലത്തിലുണ്ടായില്ല.

വൈരസേനിതൻ ധീരപൗരഷ-
 വീരശബ്ദങ്ങളല്ലാതേ ഞാൻ
 ചാരരിൽനിന്നും കേട്ടിട്ടില്ലെൻ
 ചാരിത്രവീണാനാദങ്ങളായ്.

കൃഷ്ണധീരനാ വാനിൽ പോലവേ
 നൈഷധൻ “രാജാ”വായി നിൽക്കേ;
 “ദോഷാ”സകാരം നീക്കി ലോകത്തിൽ
 തോഷമേകാനായ് ജ്യോത്സ്മനപോലെ;
 ആജ്ഞാകാരിണീ രാജ്ഞിതന്നെ ഞാൻ
 പ്രാജ്ഞസമ്മതയായിവാനേൻ.

“അന്ന”ത്തിൽപോലും നൈഷധ“പാകം”
 മന്നിൽ ദുല്പമെന്നുകേൾപ്പൂ.
 അന്നെൻനാഥൻ, സന്നിധാനത്തി-
 “ലന്നപൃണ്ണ”ഞാൻ മന്നിലാക്കും.

വന്നിപോലുമെൻ നൈഷധമന്ത്രം
 ചൊന്നാൽതൻദാഹം തീക്കിനിൽപ്പൂ.

ആകയാൽ സാക്ഷാൽ “സപാഹ”ജ്ഞം തൃപ്തി-
 യേകാനാമന്ത്ര “സപാഹ”യായ്ഞാൻ.

ഗംഭീരഭാവം നന്നായ്കാക്കയാ-
 ലംഭോനാഥന മെൻകാന്തനായ്
 ഞാലുരണങ്ങളുപ്പിച്ച യുക്തം
 ഭാഗ്യചാരിധിയല്ലോ നാഥൻ.

നല്ലോരക്കാലം ഞാനെത്ര രത്നം
 സല്ലോകങ്ങൾക്കായങ്ങുമിങ്ങും;
 ഉല്ലോലോത്സാഹം തള്ളിക്കോരുന്ന-
 കല്ലോലമാലയായിത്തീൻ.

ദണ്ഡചാണിയും വൈരസേവിതൻ-
 ദണ്ഡനീതിയിൽ വിസ്മയിക്കേ;
 നിർഭരം സങ്കോൽ ശാന്തിദേവിയായ്
 നിർഭാസിച്ചു ഞാൻ പാരിലാക്കും.

യാഗസംരംഭംകൊണ്ടങ്ങിനന്നം
ഭോഗസന്തുഷ്ടിനാഥൻനൽകെ;
ഭിന്നതവിട്ടാട്ടിവ്യഭക്ഷിണ
തന്നെയായ്വാനേൻ പിന്നിലായ്ഞാൻ.

തൻതിരുമനിത്തകവണ്ണത്തിൻ-
പതിയിൽനിന്താമെന്നോത്തല്ലാ;
പൊൻതരിവളരലിമാലകൾ
എൻ തടിക്കു ഞാൻചാത്തിവന്നു.

എന്നുനാളെൻ പൊന്നേനിക്കുള്ള-
നന്മണമെൻമെയ്ക്കുകൊന്നല്ലാ;
നിമ്ബലം ഗന്ധകുങ്കുമപക-
സമ്മർദ്ദനങ്ങൾശീലിച്ചുഞാൻ.

കേശശലമേരമെൻ നാഥൻവന്നെൻ-
കേശഭാരത്തിൽ കൈവെക്കുമ്പോൾ;
കൃശമേൽക്കാപ്പാൻതന്നെ ഞാൻ മുടി
പേശലമായ പുഷ്പമാലും.

കഞ്ചനേർമുഖൻ പ്രാണചല്ലഭൻ
അഞ്ജസാവന്നെൻ പാട്ടിൽനിൽക്കേ;
മഞ്ജളസ്തിതന്നെന്നായ് കാണവാ-
നഞ്ജനം കണ്ണിൽ ശീലിച്ചു ഞാൻ.

താംബൂലപുഗലച്ഛന്നംകൊണ്ടും
താമ്രമായോരച്ചണ്ടിൻഭംഗി;
കണ്ടു കണ്ടെത്രചെമ്പിഴമെൻ-
കണ്ണത്തികൽത്തൊന്പിച്ചില്ല.

നല്ല മൗകതികശുഭ്രമായൊരാ-
പ്പല്ലിൻസൗരഭ്യഭ്രാന്തിമുലം;

മല്ലമൊട്ടുകളെത്രയെത്രയാ-
വല്ലിയിൽനിന്നും കൊയ്യില്ലാ ഞാൻ.

എൻപ്രിയൻതന്റെ പുകവിളായ-
തകക്കണ്ണാടിനോക്കിനോക്കി;
എൻ പ്രതിബിംബം കണ്ടുകണ്ടത്ര
സമ്പൂർണ്ണാനന്ദയായില്ലാ ഞാൻ.

എൻ കണവന്റെ വക്ഷോദേശമാം-
പൊൻകവാടത്തിൻ ബന്ധനത്താൽ;
മകമാക്കാഴ്ചം കിട്ടാത്താസ്സെച്ചും
വൻഗ്രന്ധമെത്ര കയ്ക്കോണ്ടേൻ ഞാൻ.

പേലവമായച്ചാരുരോമാളി-
പോലേ ശീതളമല്ലായ്യാൽ
നീലത്താമരമാലകളെന്റെ
മേലെത്ര ചാത്തിത്തള്ളിനേൻ ഞാൻ.

ഒട്ടാ സംശയം വേണ്ടേൻ കാന്തന്റേൻ
സുഷ്ടവാമംഗസ്സൾമരറാൽ;
പട്ടമെത്തയും, പുഷ്പശയ്യയും
തൊട്ടുനോക്കിയാൽ കല്ലായ് തോന്നാം.

സ്സർനാശ്വാണമുന്മാംപൈമ്പാലിൻ-
വഷങ്ങടംകുള്ള സാരമായി;
സ്സർനമെന്നവെണ്ണയാലെങ്ങും
ഹൃദമെൻപ്രാണ! നൽകുന്നുവീ.

മിന്നൽപാലൊന്നുമിന്നിയക്കാലം
വന്നുപാഞ്ഞുപോയ്നോക്കുമുന്മാ

പിന്നീടുണ്ടായകൂരിരുട്ടൊരു-
കണ്ണിരുട്ടു, പ്പത്രമാത്രം.

കാലത്തിനുണ്ടുണ്ടുഭാഗങ്ങൾ
കാഞ്ചനം, പിന്നേ കാരീരവ്യം.

കാഞ്ചനകാന്തിനീരിൽ നീത്തുന-
കാണികൾകാണില്ലള്ളിൽകാഴ്ച
ധീരദൃഷ്ടിയക്കാരിരമ്പിലും

കാഞ്ചനക്കാഴ്ചതന്നേ കാഞ്ചനം.

കൂരിരുട്ടിലാണന്തർദ്ദൃഷ്ടിതൻ
പൂരിച്ചുരശ്മിവിജപലിപ്പു.

കാന്തനാണ്ടായോരാപൽകാലമാം-
ധാന്തകർക്കരരാത്രിപ്പോലാം.

സോദരനായ പുഷ്കരൻപോലും
നീതികാണാതേ തസ്തരനായ്
കുള്ളിച്ചുതന്ന കൊള്ളയാൽ വിത്ത-
മുള്ളതൊക്കെയും കണ്ണലാക്കി.

ന്യായഹീനമാ മായാരാത്രിയിൽ
ഭീയേതുംകൂടാതെനന്നാളൻ;

ആത്മ'സ്നേഹ'ത്താലുജപലിപ്പിച്ചു-
ങ്ങാശ്രയിച്ചാനസ്സത്യഭീപം.

സത്യഭീപത്തിൻ ജപലയാത്യാഗം;
മിത്ഥ്യയാഭോഗം ധൂമ്രമാത്രം.

ദുർമ്മദം ചീത്തലോകരിൽനിന്നും
ധർമ്മനീതികളെന്നപോലേ;
ത്യാജ്യകോടിയിൽ പെട്ടുപോയ് ഞങ്ങൾ
രാജ്യത്തിൽനിന്നും ഭ്രഷ്ടരായി;
കാന്താരമേകമാധാരമാക്കി
താന്തരായ്ഞങ്ങൾ ചുററുനേരം,

മാന്മാരമ്പന്റെ പിന്വേദപാകം തൽ-
കാന്തയായത്രേ തീർന്നുള്ള ഞാൻ.

വ്യാജമൊട്ടില്ലെൻ നാഥസംഗത്തിൽ
രാജധാനിയായ് കാന്താരവും.

ക്ഷുത്തുകൊണ്ടുറ്റം ക്ഷീണിച്ചുത്തങ്ങൾ
അത്മിച്ചുകൊണ്ടുദ്രവത്തോടായ് ;
ഒറ്റമുണ്ടുള്ളതകാന്താരത്തിൽ
കൊറ്ററിനായ് നീർത്തുവെച്ചുന്തരം
തെറ്റൊന്നങ്ങൊരുപക്ഷിവന്നതു
തെറ്റിക്കൊണ്ടുങ്ങോ പോയിതയ്യോ!
പാറലർകാലൻ നൈഷധനെനേ-
പ്പാറിയന്നെത്ര കണ്ണീർ വാർത്ത!

ഉണ്ണമിട്ടുടുവസ്ത്രവും പോയി-
കേണമാ ! നാഥനെനാകിലും ;
വീണപോയില്ലാ ഞാനത്താങ്ങലാൽ
തുണപാറിയ വല്ലിപോലേ.

മാനുഷഗന്ധംപോലുമില്ലാത്ത-
കാനനമന്ദസകാരപൂണ്ണം ;
മാനസാശ്വാസ മാതിനേ തിന്മാൻ
ആനനം പിളന്നെത്തും വ്യാഘ്രം.

ഇത്രഭീഷണമായൊരാക്കാട്ടി-
ലർബ്രാഹ്മിയിലെൻകാന്തന്റെ ;
ത്രാണിക്രമമൊരകത്തിലല്ലോ
വീണൊങ്ങി ഞാൻ നിർഭയമായ്.

ഗാന്ധസുപ്തിയാം രാക്ഷസിയപ്പോൾ
മൃഗയാമെന്നേതോല്പിച്ചയ്യോ!

അഭംഗനയായ് ചെയ്തമാത്രമ-
ല്ലജീവനായ്മാക്കിപ്പോയാൾ.

എങ്ങുപോയ് നീയെൻനാഥ! ദൈവമേ!
ഭംഗിയല്ലങ്ങേക്കിപ്രവൃത്തി.
വിശ്വനായക! ദൈവമായ്നിന്നേ
വിശ്വസിച്ചല്ലോ ഞാനറങ്ങി.
എന്തൊരുകാരം കാണുകയാലെന്നേ
ബന്ധുരാംഗ! നീ കൈവെടിഞ്ഞു.

ഗുപ്തമായാത്മാവായോരങ്ങയ
തൃപ്തിയോടെനുമേകിവന്നു;
സൂക്ഷ്മചെയ്യാരികുറമെകലോ
സ്വപ്രകാശൻ നീ വെച്ചു കഷ്ടം.
നിർവ്വീകാരമായാനന്ദരൂപം,
സർവ്വസാക്ഷിയായ്ചിത്വരൂപം,
കാലമൂന്നിലും മാറമില്ലാതേ
ലീലചെയ്യുന്ന സത്വരൂപം;
ബ്രഹ്മചയ്ത്താൽ യോഗികാണമാ-
ബ്രഹ്മവസ്തുവേ ദമ്പതിമാർ;
ദാവത്യമെന്ന ദുഷ്ടനംനോക്കി-
ത്താൻ പ്രത്യക്ഷമായാസ്വദിപ്പു.

പാതിവ്രത്യമാം തകർന്നിഖലൻ-
പാതിജീവനായ്മേവുനിന്നേ;
സ്വപ്നദുഷ്ടനമാക്കിത്താൻ വെച്ചേൻ
സമുദാനന്ദമാസ്വദിപ്പാൻ.
പ്രാണനാഥ! നിന്നാനന്ദബിംബം
കാണാതെങ്ങിനേ ജീവിക്കും ഞാൻ.

പീഡിപ്പിച്ചുപോയ കിടന്നൊര-
 ന്നായുഷ്യന്മാർക്കു ശിഷ്യന്മാരും;
 രാജ്യസുഖത്തിനു കൃഷ്ടമായോ
 ദ്രോഹിപ്പാനെന്നിൽ നീണ്ടുനിൽപ്പു.
 നീങ്ങാതെക്കാട്ടിൽ ചുറ്റിടുമെന്നേ
 വേണ്ടെന്നായ്വന്നു വ്യാജങ്ങൾക്കും!

വെമ്പൽപൂണ്ടെങ്ങും പാഞ്ഞുഞാൻ പെരും-
 പാമ്പിൻവായികൽ പെട്ടുപ്പൊഴും;

കഷ്ടമാപ്പാവിന്നഷ്ടിക്കെൻ മേനി-
 യൊട്ടും നന്നല്ലെന്നാത്തിട്ടാമോ
 പാവമാവേടൻ തേടി വന്നെന്റെ
 പാവദേഹത്തേ മോചിപ്പിച്ചു!

ധർമ്മശ്രീതം മന്മഥശ്രീതം
 ജന്മമഖിലം കാണാത്തയാൽ;
 പാമരനായ വേടൻ കാമന്റെ-
 കോമരനായതായ്തുമോ?

അല്ലെങ്കിൽ കുറമെന്താ വേടകൽ;
 ചൊല്ലാനാറാണിപ്പാപയം ഞാൻ!!

നാഥനില്ലാത്ത നാരിയെ കണ്ടാൽ-
 ഏതുപുരുഷൻ കാമിക്കില്ല;

ആതുരത്രാണം ശീലിച്ചുള്ളൊരാ-
 സ്സാധുവേടന്റെ ദുഃഖാഷ്ടകരം;

ഉണ്ണികൾക്കുള്ള ചാപല്യമെന്നും-
 നിണ്ണയിച്ചുഞാൻ നിന്നു, പക്ഷെ:—
 നണ്ണിയെൻനാഥ! നൈഷധ, നിന്നേ
 തിണ്ണ വാർത്തുള്ള കുണ്ണീർച്ചുകാൽ;

വെണ്ണനെയ്പോലെനുള്ളുകമ്പോൾ
 വെണ്ണീറായ് കണ്ടേൻ വേടനെഞാൻ
 പാവനപുണ്യവാരിധേ! നിന്റേറ-
 ജീവനാഡിയായ് തീൻഭൈമി;
 ഏവമോക്താത്തപാവങ്ങൾക്കെല്ലാം
 കേവലമേകപാത്രമായി.

നീരശ്യാനന്ദം നിൻസന്നിധിയിൽ
 സൈപരസപാതത്രം പൂണ്ടഭൈമി;
 പാരതത്രം കൊണ്ടന്യഗേഹത്തിൽ
 സൈരശ്വിയായും വാഴുമാറായ്.

നിൻപ്രതിബിംബംരൂപം കൈക്കൊണ്ടേൻ-
 സമ്പ്രീതിക്കുള്ള മക്കളേയും,
 സമ്പ്രതികാണാൻ യോഗമില്ലാതെ
 സംഭവിച്ചു, ഞാൻമന്ദഭാഗ്യ.
 ഭൗസാരൂപ്യരൂപ്യശൈലത്തിൻ-
 മദ്ധ്യത്തിൽനിന്നു മുണ്ടായ്തന്നു;
 പുത്രാലിംഗനഗംഗയിൽ സ്നാനം
 സിദ്ധിക്കാഞ്ഞേയ്യാ വേവുനുഞാൻ.
 എന്താണിഹിതംതാങ്ങലെന്നമ്മ-
 യെന്നേ കാണാതെ കേഴുന്നുണ്ടാം;
 ധന്യനച്ഛനും ഭാഗ്യഹീനയാ-
 മെന്നെയാതെത്തരൂടേഖിഷണേം.

നാലുപാടുമിങ്ങുസകാരമേ
 നാഥ! നൈഷധ! നീയില്ലാത്താൽ.

* * * * * * * *
 ഇണ്ടലിൽവീണ മുങ്ങിയോഭൈമി

മിണ്ടുന്നില്ലൊന്നും പ്രാണനോടായ്.

ആലസ്യംപൂണ്ടുമാറിച്ചു കഷ്ടം

ആലംബംജഗൽപ്രാണൻ മാത്രം.

നെറ്റിയിൽതിങ്ങും തൂവിയപ്പികൾ

പാറിയ ചുണ്ണുകുന്തളത്തെ;

ലോലമായ് കാഞ്ച, വീശുനുണ്ടാമി-

ബാലമാരുതൻ മന്ദം മന്ദം.

ആരാണിഭൈമീചാരത്തേക്കോടി-

പോരുമീധീരൻ ഭൂമിദേവൻ.

ശീതളതായസേകത്താൽ മെല്ലേ

ബോധംനൽകിയച്ചാരുശീലൻ

ആശ്വസിപ്പിച്ചു ദേവിയേസാക്ഷാ-

ലാശുഗൻ വിപ്രനായണങ്ങൊ?

പെറ്റമ്മപോലേ വാത്സല്യമേകാൻ

മാറ്റാരുമല്ലി ബ്രാഹ്മണന്ദ്രൻ;

കുണ്ഡിനനാഥൻതാതനാ ഭീമൻ

നന്ദിനിതന്നെകൊണ്ടുപോരാൻ

സന്ദേശപൂർവ്വം വിട്ടയച്ചൊരു

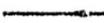
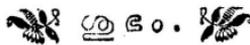
ധന്യപുരുഷനാണീമാന്യൻ.

മംഗല്യസ്മൃതഭംഗംകൂടാതെ

ഭംഗിയായ് പുണ്യ ജീവിതാത്ഥം;

അംഗനമാക്കിഭൈമീഗാഥായാം-

ഗംഗയിൽ സ്നാനംചേണംനിത്യം.

വില്ലാൻ തെയ്യാർ.

	ക. ണ.
ഉന്മൂലേഖ	1—8—
ശാരദ	1—8—
വിക്രമമേനവൻ	0—8—
ശാന്തകുമാരി	1—4—
ഗോഹർജാൻ	1—0—
ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം-കെ. സുകുമാരൻ (ബി. എ.)	0—12—
ജ്യോതിഷസംഗ്രഹം	0—10—
ജ്യോതിഷപാഠാവലി	0—4—
കനകാലയം	1—0—
സ്വപ്നകുമാരി	0—8—
ജയകേശരി	1—0—
ചന്ദ്രശേഖരൻ	1—0—
മരക്കണക്കു —(തടിക്കണക്കു)	1—8—
കോമളവല്ലി കന്നാടോഗം	1—0—
ടി രണ്ടാം ഭാഗം	1—0—
ലഹളയിൽപ്പെട്ട അന്തർജനം	0—8—
അനസൂയയുടെ അനുഭവം	0—3—
സുശീല കന്നം രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ... ..	1—8—
അജവിലാപം—ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യം	0—8—
ഗോകണ്ഠപ്രതിഷ്ഠ—ഒരു സരസ്വതകാവ്യം	0—3—
ഭാഷാഭർത്തൃഹരി-നീതിശതകം	0—4—
മാതൃശിക്ഷ—ഒരു സാദരാപദേശം	0—1—
സർവ്വരോഗചികിത്സാരത്നം	1—0—

കെ. ആർ. ബ്രദർസ്,

ഹെജർറോഡ്, —കോഴിക്കോട്.

